

Arrest

nr. 249 223 van 17 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 29 juli 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 oktober 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 23 juni 2020.

1.3. Op 29 september 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 september 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Nicaraguaans staatsburger en bent u geboren in Masaya. Op (...) 2008 trouwde u met S. G. T. A.. Jullie kregen samen twee dochters: S. R. C. M. en S. R. A. S.. U en uw gezin woonden samen in de gemeente Nindiri, gelegen in het departement Masaya van Nicaragua.

Sinds april 2016 woonde uw echtgenoot niet meer met u onder een dak. In februari 2017 bedreigde hij u voor het eerst met de dood. Hij zei dat hij uw dochters zou afpakken en dat hij getraind was door zijn vader om eerst te doden en dan pas na te denken. U ging naar de politie. Daar zei men u dat er geen sprake is van een bedreiging tot er daadwerkelijk geschoten wordt. In maart 2017 waren u en echtgenoot verwikkeld in een echtscheidingsprocedure en herhaalde hij zijn dreigementen. U ging meermaals naar de politie. Als voorzorgsmaatregel nam u een andere weg naar de school van uw dochters. Op 9 juni 2017 werd de echtscheiding officieel uitgesproken. Uw ex-echtgenoot, die tot het Sandinistisch Nationaal Bevrijdingsfront (Frente Sandinista de Liberación Nacional (FSLN)) behoort deed er alles aan om uw dochters van u af te nemen. Zo gaf hij foute informatie door en was er sprake van twee tegenstrijdige verslagen van verschillende psychologen op de zitting. De lokale rechtbank van Nindiri oordeelde op 4 augustus 2017 dat het hoederecht aan uw ex toekwam en besloot dat u hem alimentatie verschuldigd was. U had vijf dagen de tijd om tegen deze beslissing in beroep te gaan. Uiteindelijk deed u dit niet gezien u op de laatste dag van deze termijn van uw advocaat vernam dat hij bevriend was met de psycholoog die het verslag tegen u geschreven had. Hierdoor kon hij niets ondernemen en restte u niet meer voldoende tijd om een beroepsprocedure op te starten.

In september 2017 bekwam u uw huidig paspoort. Uw familieleden in Costa Rica hadden u immers gezegd dat u hen eens moest komen bezoeken. U besloot dit evenwel niet te doen. In april 2018 zei uw ex-echtgenoot dat u de bedreigingen niet moest vergeten. Nadien heeft u geen problemen meer gehad met uw ex-echtgenoot en heeft u niets meer van hem vernomen. In die periode begonnen er in Nicaragua bovendien protesten tegen de overheid die gepaard gingen met onveiligheid, ontvoeringen, verdwijningen en onderdrukking door de autoriteiten. Zo werd uw neef G. A. R. G. gearresteerd, opgesloten en gemarteld omwille van zijn deelname aan de protesten. Uw oom werd daarentegen door het regime verplicht om deel te nemen aan protesten. Ook in uw woonplaats Nindiri vonden er zeer ernstige confrontaties plaats.

Op 27 mei 2018 bracht u uw zus, die op het punt stond om te bevallen, met de moto naar het ziekenhuis. Onderweg werden jullie tegengehouden door de oproerpolitie die uw identiteitsdocumenten controleerde en jullie vervolgens liet gaan. Omdat u zich onveilig voelde in Nindiri verhuisde u in juni 2018 naar Managua, waar u introk bij uw nicht M. D. O. R. R.. In juli 2018 werd u door politieagenten gecontroleerd toen u met de bus onderweg was om boodschappen te doen. Ze controleerden uw identiteitsdocumenten en uw gsm maar lieten u verder met rust. Sommige personen in de bus werden meegenomen omdat ze bij hen wel zaken gevonden hadden in hun gsm. Bij de twee controles die u meemaakte werd genoteerd dat u geen militantenpasje had. In die periode maakte u plannen om het land te verlaten. Zo bekwam u een visum voor Costa Rica en u kocht een busticket. Uiteindelijk zag u ervan af deze reis te maken omdat de grenzen gesloten waren en bewaakt werden door politieagenten en militairen.

Op 28 juli 2019 verliet u Nicaragua alsnog en reisde u op legale wijze per vliegtuig naar België, waar u op 5 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Nicaragua vreest u dat u ontvoerd, gearresteerd, gemarteld of gedood zal worden door het regime van Ortega. U meent dat men uit uw afwezigheid zal afleiden dat u gevlucht bent en dat u tegen het regime bent. Ook vreest u dat u gedood zal worden door uw ex-man, die ook tot het regime behoort. U heeft enkele familieleden die in België verblijven. Zo woont uw vader, met wie u nooit een goede band had, hier al een lange tijd en heeft hij naast de Nicaraguaanse ook de Belgische nationaliteit. U staat evenwel niet met hem in contact. Ook met uw twee halfbroers en een halfzus die uw vader mee naar België bracht heeft u geen contact.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort dat uitgegeven werd op 13 september 2017 en geldig is tot 13 september 2027 (origineel); uw identiteitskaart die uitgegeven werd op 29 augustus 2017 (origineel); uw geboorteakte (origineel); de geboorteaktes van uw dochters (origineel); uw huwelijksakte (kopie); uw echtscheidingsakte (origineel); de beslissing van de lokale rechtbank van Nindiri waarbij u het hoederecht over uw kinderen verloor d.d. 4 augustus 2017; twee tegenstrijdige verslagen van verschillende psychologen die voorgelegd werden tijdens de zitting omtrent het hoederecht van uw dochters; de beslissing van de rechtbank in verband met het betalen van de alimentatie (origineel); een busticket om naar Costa Rica te reizen met als aankoopdatum 9 juli 2018 (origineel); en een brief van S. D. waarin ze stipuleert dat u sinds 21 augustus 2019 twee keer per maand kunsttherapie bij haar volgt waarbij u uw traumatische ervaringen uitdrukt via kunst als onderdeel van een transformatieproces en waarbij ze aangeeft dat het zeer goed mogelijk is dat er bij het vertellen van uw relaas dissociatie door trauma optreedt, hetgeen gepaard kan gaan met het emotioneel verdoofd zijn, geheugenproblemen en geheugenverlies.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In de vragenlijst bijzondere procedure noden van de DVZ (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ d.d. 30 september 2019) gaf u aan dat er geen elementen waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u daarentegen een document voor van de kunsttherapeute S. D. die u twee keer per maand begeleidt. U geeft aan dat hierin staat dat het kan zijn dat het gesprek voor u niet helemaal comfortabel aanvoelt door de verschillende trauma's die u heeft (CGVS, p. 7). U maakte immers een rechtszitting mee waarbij u vragen kreeg en het hoederecht over uw dochters verloor. Er dient echter opgemerkt dat, naast het gegeven dat S. D. zichzelf beschrijft als kunsttherapeute, uit niets haar achtergrond blijkt en evenmin waarop zij haar bevindingen stoelt. Aan het attest kan bijgevolg slechts weinig waarde gehecht worden. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt bovendien geenszins dat uw psychische gezondheidstoestand u ervan weerhouden heeft coherente verklaringen af te leggen of dat uw mentale problemen van die aard zijn dat zij u verhinderd hebben om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen en uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Desalniettemin werd rekening gehouden met de door u opgeworpen situatie en werd uw verzoek om internationale bescherming behandeld door een protection officer met expertise in het horen van kwetsbare personen, er werd benadrukt dat het persoonlijk onderhoud op het CGVS zo aangenaam mogelijk gemaakt zou worden en dat u gerust mocht aangeven als u een pauze of een glaasje water nodig had (CGVS, p. 2, 7).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u bij terugkeer naar Nicaragua in het vizier van de autoriteiten zou lopen.

Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat u vóór uw vertrek uit uw land van herkomst in de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten stond. U geeft immers aan dat u niet politiek actief was in Nicaragua (CGVS, p. 7). U had geen politieke activiteiten en was niet bij een partij of een politieke beweging. U nam nooit deel aan manifestaties (CGVS, p. 13). Gepolst of u ooit iets deed waardoor men zou kunnen denken dat u bij de oppositie bent, luidt uw antwoord neen (CGVS, p. 13). U werpt slechts op dat u niet akkoord bent met de praktijken van de overheid. Evenwel blijkt uit uw verklaringen dat u nooit iets heeft gedaan om uw mening kenbaar te maken (CGVS, p. 13). Uit het loutere feit dat u tijdens enkele controles (mei 2018 en in juli 2018) geen militantenpasje, waarmee men kon aantonen dat iemand lid is van de regeringspartij (CGVS, p. 15), kon voorleggen (CGVS, p. 11, 13, 16) blijkt geenszins dat u geviseerd zou worden door de autoriteiten. U ondernam vooreerst op het

moment van deze controles geen bezwarende activiteiten: de ene keer bracht u uw zus die op het punt stond te bevallen naar het ziekenhuis en de tweede keer verplaatste u zich met de bus om inkopen te doen. U mocht na de controle van uw identiteitspapieren en uw gsm dan ook steeds beschikken, in tegenstelling tot andere personen die wel meegenomen werden omdat er in hun gsm's wel bepaalde zaken aangetroffen werden (CGVS, p. 10, 11, 13, 14). Op deze twee controles na heeft u geen verdere problemen gekend met uw autoriteiten (CGVS, p. 15), hoewel u nadien nog ongeveer een jaar in Nicaragua verbleef. Ook uw zus, die bij de eerste controle aanwezig was, heeft nadien geen verdere problemen gekend (CGVS, p. 14). Bovendien woont uw nicht M., die evenmin een militantenpasje heeft, nog steeds in Managua en kende zij er tot op heden evenmin problemen (CGVS, p. 15). Uit niets blijkt dan ook dat uit het loutere feit dat u geen militantenpasje bezit tot gevolg heeft dat u onder de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten staat. Ook uit het gegeven dat u verhuisde uit vanuit de gemeente Nindiri omwille van de confrontaties die er plaatsvonden (CGVS, p. 10, 13) kan niet besloten worden dat u onder de negatieve aandacht van de autoriteiten stond. U gaf immers te kennen dat u persoonlijk nooit problemen vond omwille van deze confrontaties (CGVS, p. 13). In zoverre u verwijst naar uw neef G. A. R. G. die gearresteerd en gemarteld werd omwille van zijn deelname aan betogingen (CGVS, p. 11, 15, 16), dient vooreerst opgemerkt te worden dat er in uw dossier geen informatie aanwezig is die zijn arrestatie aantoonst of die jullie familieband ondersteunt. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt overigens dat u in het kader hiervan tot op heden geen problemen gekend heeft. U heeft overigens, gezien G. familie is langs uw vaders kant, geen goede band met G. U verklaarde bovendien dat tot op heden niemand anders van uw familie in dit verband ooit wel problemen gekend.

Ook omwille van uw familieband met uw oom, die volgens uw verklaringen door het regime verplicht werd om deel te nemen aan protesten, had u in het verleden nooit problemen (CGVS, p. 16). Tot slot, dat u niet onder de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten stond, blijkt evenzeer uit de vaststelling dat u op legale wijze per vliegtuig Nicaragua verlaten heeft (verklaring DVZ d.d. 30 september 2019, punt 31).

Het gegeven dat u intussen een hele tijd weg bent uit Nicaragua (CGVS, p. 12) doet hieraan geen afbreuk. U werpt op dat dergelijke gevallen geregistreerd worden en dat men dan zou afleiden dat u gevlucht bent en tegen de overheid bent (CGVS, p. 12). Gepolst naar de reden waarom u denkt dat dit voor u specifiek het geval zou zijn, stelt u slechts dat dit is hoe zij handelen, dat u er al meer dan een jaar weg bent en verwijst u naar de twee eerdere controles die men deed (CGVS, p. 16). Hiermee toont u geenszins in concreto aan dat u bij terugkeer problemen zal kennen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat een louter (langdurig) verblijf in het buitenland of een louter verzoek om internationale bescherming in het buitenland in Nicaragua niet strafbaar of problematisch is. Bij terugkeer kunnen Nicaraguanen wel onderworpen worden aan een al dan niet grondige ondervraging, waarbij onder meer de motieven van hun verblijf in het buitenland onderzocht worden en waarbij er ook geverifieerd wordt of de terugkerende Nicaraguaan niet betrokken is in een lopende juridische procedure. Problemen stellen zich hierbij echter volgens verschillende geraadpleegde bronnen enkel voor personen met een welbepaald politiek profiel (en ook voor personen die in de Verenigde Staten in de gevangenis hebben gezeten). U heeft echter, zoals hierboven reeds uitvoerig geargumenteed werd, niet aannemelijk gemaakt dat u een dergelijk problematisch politiek profiel zou hebben. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Nicaraguaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Nicaragua vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Vervolgens dient aangestipt te worden dat u uw vrees voor uw echtgenoot, van wie u aangeeft dat hij ook tot het regime behoort, niet aannemelijk gemaakt heeft.

De geloofwaardigheid van de door u beweerde bedreigingen door uw ex-echtgenoot worden immers ten eerste op de helling gezet door het feit dat u sinds u deze bedreigingen kreeg nog geruime tijd in Nicaragua verbleef. Hoewel u reeds in februari 2017 en in maart 2017 tweemaal door uw ex-echtgenoot met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 17) bleef u niettemin nog tot 28 juli 2019 in Nicaragua wonen. Nochtans bekwam u in september 2017 een paspoort met als doel familieleden in Costa Rica te bezoeken (CGVS, p. 8). U vertrok evenwel niet naar Costa Rica omdat u aan het werk was (CGVS, p. 8). Indien u daadwerkelijk voor uw leven vreesde omwille van uw ex-echtgenoot is het merkwaardig dat u Nicaragua niet eerder verliet toen u daar de kans toe had. Dat u nog geruime tijd, met name tot juni 2018, in het huis bleef wonen waar u samen met uw echtgenoot gewoond had en waar hij u gemakkelijk zou kunnen vinden, zet evenzeer de geloofwaardigheid van door u beweerde problemen met uw ex-

echtgenoot op de helling. Dat u nadien nog tot 28 juli 2019, i.e. twee en een half jaar nadat uw ex-man u voor het eerst met de dood bedreigd had en zestien maanden nadat uw ex-echtgenoot u in april 2018 een laatste keer op zijn dreigementen gewezen had, in Nicaragua verbleef zonder dat u nog iets van uw ex-echtgenoot vernam of problemen kende in dit verband (CGVS, p. 3 en 17), wijst er bovendien op dat de door u geopperde vrees voor uw ex-echtgenoot allerm minst aannemelijk is. Hierop gewezen en gepeild naar de redenen waarom u denkt dat u bij terugkeer wel problemen met hem zal hebben, geeft u aan dat u lange tijd afwezig was en dat hij u bij terugkeer iets zou kunnen aandoen omdat hij zoveel macht heeft (CGVS, p. 18). Een dergelijk algemene en hypothetische uitleg kan, gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins overtuigen.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uw bewering dat uw echtgenoot, gesteund door de regeringspartij, er alles aan gedaan heeft om het hoederecht te verkrijgen, onder andere door foute informatie te verschaffen (CGVS, p. 7 en 8), in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig is om weerhouden te worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijft u vaag over wat uw ex gedaan heeft om de inhoud van de psychologische verslagen, waarop de rechterlijke beslissing werd gebaseerd, te beïnvloeden (CGVS, p. 7 en 8), én, ofschoon u de mogelijkheid had om deze beslissing aan te klagen en u de hulp van verschillende advocaten ter beschikking had, diende u uiteindelijk geen beroep in tegen de bewuste uitspraak van de rechter (CGVS, p. 9 en 10).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviséerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in om voorgaande conclusies te wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte tonen immers slechts uw nationaliteit en identiteit aan, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Ook aan de identiteit van uw dochters en het feit dat u getrouwd en gescheiden bent wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Evenmin wordt betwist dat de rechtbank het hoederecht over uw kinderen heeft toegewezen aan uw ex. Deze documenten zijn evenwel niet van die aard dat ze de hierboven gedane vaststellingen, waaruit geconcludeerd werd dat er, door toedoen van uw ex-man, in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, kunnen ombuigen. Het busticket om naar Costa Rica te reizen met als verkoopdatum 9 juli 2018 ondersteunt slechts uw verklaringen dat u eerder uw land van herkomst wilde verlaten, maar werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster voert inzake de vluchtelingenstatus aan dat ze als "gepolitiseerd" wordt beschouwd door de overheid en dat het hebben van een politieke overtuiging binnen het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt. Ze stelt dat in dit verband onvoldoende onderzoek is gebeurd. Ook stelt ze dat de Nicaraguaanse overheid niet in staat is haar te beschermen als vrouw tegen het geweld van haar ex-echtgenoot, verzoekster verwijst in dit verband naar stuk 3 bij het verzoekschrift.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat ze als vrouw die in Nicaragua leeft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, zowel omwille van de algemene situatie als omwille van de problemen met haar echtgenoot. Het risico op schade is volgens verzoekster nog sterker vanwege de COVID-19 crisis. Verzoekster verwijst in dit verband naar stuk 4 bij het verzoekschrift. Verzoekster benadrukt dat een week nadat ze uit Nindiri was vertrokken, men de stad is binnengevallen met geweren. Verzoekster verwijst naar stuk 5 van het verzoekschrift. Verzoekster benadrukt ook dat er in Nicaragua sprake is van geweld tegen vrouwen en haalt stuk 6 van het verzoekschrift aan. Verzoekster wijst vervolgens op de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoekster meent dat er geen grondig onderzoek naar de feiten is verricht, dat de noodzakelijke informatie niet werd verzameld en dat niet alle elementen van het dossier in aanmerking werden genomen. Inzake haar profiel stelt verzoekster dat de kwaliteit van haar verklaringen werd beïnvloed door haar psychologische toestand en kwetsbaarheid. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad. Verzoekster stelt dat ze bij een terugkeer in het vizier van de autoriteiten zal zijn. De visie van de verwerende partij is te reducerend. Verzoekster merkt op dat de verwerende partij geen kritiek levert op de opmerkingen van verzoekster met betrekking tot haar politieke problemen. Verzoekster wordt verdacht door de autoriteiten van haar land omwille van een combinatie van factoren: ze is verhuisd, ze heeft meer dan een jaar in het buitenland gewoond, ze heeft familielieden die als tegenstanders van de autoriteiten worden beschouwd. Verzoekster wordt als opponent van de regering gezien. Verzoekster verwijst naar de COI Focus Nicaragua die zich in het administratief dossier bevindt om erop te wijzen dat het uiten van een mening een persoon in gevaar brengt en dat verzoekster daarom nooit deelgenomen heeft aan een demonstratie. Verzoekster werd door de omstandigheden gedwongen bij haar nicht te gaan wonen die politiek actief is, dit kan ertoe leiden dat de regering verzoekster als gepolitiseerd beschouwt. Ook wordt verzoekster in gevaar gebracht door haar neef, al heeft ze geen direct contact met hem. Haar nicht is wel in contact met deze neef en het enkele feit dat verzoekster bij deze nicht woont, verhoogt het risico dat ze als gepolitiseerd wordt beschouwd. Inzake de bedreigingen door haar ex-echtgenoot en dat het merkwaardig zou zijn dat ze daarom Nicaragua niet eerder verliet, stelt verzoekster dat het geweld tegen vrouwen wijdverspreid is in Nicaragua (zie stuk 8 bij het verzoekschrift), dat verzoekster niet uit Nindiri kon vertrekken omdat het afgesloten was en dat de

internationale pers over de barricades in Nindiri heeft gesproken (zie stuk 9 bij het verzoekschrift) en dat verzoekster vlak bij haar moeder woonde die haar steun bood en een oplossing in geval van problemen met haar ex-man. Verzoekster stelt tevens dat haar niet werd gevraagd waarom ze in Nindiri bleef tot juni 2018 terwijl ze zich bedreigd voelde, dit vormt een tekortkoming in de onderzoeksplicht die op de verwerende partij rust, op grond van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster stelt dat haar niet de gelegenheid werd geboden om tegenstrijdigheden, incoherenties of omissie uit te leggen. Bovendien moest ook verder onderzoek gevoerd worden naar de redenen waarom verzoekster Nindiri heeft verlaten. Verzoekster meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende stukken:

"3. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *Nicaragua : information sur la violence familiale, y compris sur les lois s'y rapportant, la protection offerte par l'État et l'existence de services de soutien* (2007 - juillet 2010), 3 August 2010, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/52d9c2.htm> 1.

4. The new humanitarian, "*Nicaragua picks a bad time to sideline humanitarian groups*", beschikbaar op <https://www.thenewhumanitarian.org/news-feature/2020/09/02/Nicaraguaconflict-political-unrest-poverty-coronavirus>.

5. News, Amnesty International, "*Nicaragua: Violence and state repression intensify despite numerous efforts at dialogue*", 21 June 2018, beschikbaar op <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2018/06/miearagua-aitrnenia-la-violencia-v-larepresion-estatal-a-pesar-de-los-multiples-esfuerzos-de-dialogo/>

6. Press release, "*IACHR Calls on Nicaragua to Eradicate Violence Against Women, Girls and Adolescents*", Maart 2018, beschikbaar op <https://www.oas.org/en/iachr/media-center/PReleases/2018/068.asp>.

7. UNHCR, *unhcr handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, 2011, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4f33c8d92.html>.

8. NACLA news, "*In Nicaragua, a Failure to Address Violence Against Women*", 28 april 2017, beschikbaar op <https://nacla.org/news/2017/04/28/nicaragua-failure-address-violence-againstwomen>

9. The Guardian, "*Barricades draw battle lines over Nicaragua's revolutionary heritage*", juni 2018, beschikbaar op <https://www.theguardian.com/world/2018/jun/10/barricades-drawbattle-lines-over-nicaraguas-revolutionary-heritage>".

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing volgende motivering in feite.

Verzoekster heeft geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk gemaakt omdat (A) vooreerst dient benadrukt te worden dat ze niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze bij een terugkeer naar Nicaragua in het vizier van de autoriteiten zou lopen gezien (i) uit haar verklaringen niet blijkt dat ze voor haar vertrek in de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten stond: ze was immers niet politiek actief in Nicaragua, op twee controles na kende ze geen verdere problemen, uit niets blijkt dat verzoekster onder de negatieve

aandacht van de autoriteiten staat louter omwille van het feit dat ze geen militantenpasje had, uit het gegeven dat ze uit Nindiri verhuisde omwille van de confrontaties die er plaatsvonden, kan niet worden besloten dat ze onder de negatieve aandacht van de autoriteiten stond, inzake de problemen van haar neef bevindt zich geen informatie in haar dossier die zijn arrestatie aantoonst of hun familieband ondersteunt en bovendien veroorzaakte dit geen problemen voor verzoekster (ii) verzoekster had nooit problemen omwille van de familieband met haar oom die volgens haar verklaringen door het regime verplicht werd om deel te nemen aan protesten (iii) uit de vaststelling dat verzoekster op legale wijze per vliegtuig Nicaragua kon verlaten blijkt dat ze niet onder de negatieve aandacht stond van de Nicaraguaanse autoriteiten (iv) dat verzoekster intussen een hele tijd weg is uit Nicaragua, doet geen afbreuk aan het feit dat ze niet in de negatieve aandacht staat van de autoriteiten: verzoekster stelt dat dergelijke gevallen geregistreerd worden, dat men daaruit afleidt dat ze is gevlucht en tegen de overheid is, verzoekster toont echter niet *in concreto* aan dat ze bij een terugkeer problemen zal kennen: een louter verblijf in het buitenland of een louter verzoek om internationale bescherming in het buitenland is in Nicaragua niet strafbaar of problematisch, bij terugkeer zal verzoekster mogelijk ondervraagd worden, maar problemen stellen zich hierbij enkel bij personen met een welbepaald politiek profiel, verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat ze een dergelijk problematisch politiek profiel heeft (B) verzoekster haar vrees voor haar (ex-)echtgenoot die tot het regime behoort, niet aannemelijk heeft gemaakt (i) nu de geloofwaardigheid van de bedreigingen op de helling wordt gezet door het feit dat zij sinds deze bedreigingen nog geruime tijd in Nicaragua verbleef, indien zij daadwerkelijk voor haar leven vreesde is het merkwaardig dat ze Nicaragua niet eerder verliet toen ze daar de kans toe had gelet op haar visum voor Costa Rica (ii) dat verzoekster in het huis bleef wonen waar ze samen met haar echtgenoot gewoond had en waar hij haar gemakkelijk kon vinden, zet ook de geloofwaardigheid van de problemen met haar ex-echtgenoot op de helling (iii) dat ze nog twee en een half jaar nadat hij haar voor het eerst met de dood bedreigd had, en zestien maanden nadat hij haar voor het laatst aan zijn dreigementen herinnerde, in Nicaragua verbleef zonder iets van hem te vernemen of zonder problemen te kennen in dat verband, wijst erop dat de vrees voor haar echtgenoot allerm minst aannemelijk is (iv) dat haar ex-echtgenoot er alles aan gedaan heeft om het hoederecht over de kinderen te verkrijgen, waaronder het verschaffen van foute informatie, is onvoldoende zwaarwichtig om aangenomen te worden als een daad van vervolging of als ernstige schade. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Nicaragua ontvoerd, gearresteerd, gemarteld of gedood te worden door het regime van president Ortega en ze vreest gedood te worden door haar ex-echtgenoot, die ook tot het regime behoort.

2.3.4.2. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de COI Focus die zich in het administratief dossier bevindt en naar de bijlagen bij het verzoekschrift inzake de algemene situatie in Nicaragua.

Na lezing van de voorliggende landeninformatie beaamt de Raad dat de toestand in Nicaragua problematisch is en dat de daar heersende repressie in sterke mate is toegenomen. Niettemin gaat verzoekster eraan voorbij dat een dergelijke verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten *in casu* niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd, vervolgd of gevisieerd. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van elke persoon die enigszins kritiek uit op het regime, die demonstreert, of die sympathiseert met de opposanten, terwijl verzoekster zelfs dit niet heeft gedaan.

Indien de repressie in sterke mate is toegenomen, dan zijn het vooral personen met een specifiek profiel die in de aandacht komen van de Nicaraguaanse overheden. Dit betreffen voornamelijk personen die door hun handelingen bekend raken en in het vizier komen van de overheden, zoals jongeren en studenten die deelnemen aan de protesten, in het bijzonder zij die tot militante studentenbewegingen behoren, leraren die weigeren deel te nemen aan pro-regeringsdemonstraties of die hun oppositie tegen de regering uiten, gezondheidswerkers die medische zorg bieden aan betogers, voormalig militair personeel dat weigert toe te treden tot paramilitaire groeperingen, mensenrechtenverdedigers, journalisten die berichten over de protesten, leden van de Katholieke kerk die bemiddelen in het conflict, boeren die hun oppositie tegen de regering uiten, zoals leden van de Boerenbewegingen en militanten, vrouwen in hun rol als moeder van betogers en mensenrechtenverdedigers, kinderen en adolescenten, en tegenstanders van het regime van Ortega (COI Focus “Nicaragua”, december 2018, p. 14-28).

Noch het CGVS noch de Raad betwisten aldus dat in de heersende Nicaraguaanse context burgers met een welbepaald profiel kunnen worden vervolgd of geïdendeerd. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt echter dat het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is immers afhankelijk van verzoeksters individuele omstandigheden. Verzoekster moet aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit kan blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar Nicaragua. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoekster hier niet in slaagt.

2.3.4.3. Vooreerst merkt de Raad, na lezing van het administratief dossier en in navolging van de commissaris-generaal, op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Nicaragua in het vizier van de autoriteiten zou lopen.

De commissaris-generaal motiveert in dit verband als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat u vóór uw vertrek uit uw land van herkomst in de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten stond. U geeft immers aan dat u niet politiek actief was in Nicaragua (CGVS, p. 7). U had geen politieke activiteiten en was niet bij een partij of een politieke beweging. U nam nooit deel aan manifestaties (CGVS, p. 13). Gepolst of u ooit iets deed waardoor men zou kunnen denken dat u bij de oppositie bent, luidt uw antwoord neen (CGVS, p. 13). U werpt slechts op dat u niet akkoord bent met de praktijken van de overheid. Evenwel blijkt uit uw verklaringen dat u nooit iets heeft gedaan om uw mening kenbaar te maken (CGVS, p. 13). Uit het loutere feit dat u tijdens enkele controles (mei 2018 en in juli 2018) geen militantenpasje, waarmee men kon aantonen dat iemand lid is van de regeringspartij (CGVS, p. 15), kon voorleggen (CGVS, p. 11, 13, 16) blijkt geenszins dat u geïdendeerd zou worden door de autoriteiten. U ondernam vooreerst op het moment van deze controles geen bezwarende activiteiten: de ene keer bracht u uw zus die op het punt stond te bevallen naar het ziekenhuis en de tweede keer verplaatste u zich met de bus om inkopen te doen. U mocht na de controle van uw identiteitspapieren en uw gsm dan ook steeds beschikken, in tegenstelling tot andere personen die wel meegenomen werden omdat er in hun gsm's wel bepaalde zaken aangetroffen werden (CGVS, p. 10, 11, 13, 14). Op deze twee controles na heeft u geen verdere problemen gekend met uw autoriteiten (CGVS, p. 15), hoewel u nadien nog ongeveer een jaar in Nicaragua verbleef. Ook uw zus, die bij de eerste controle aanwezig was, heeft nadien geen verdere problemen gekend (CGVS, p. 14). Bovendien woont uw nicht M., die evenmin een militantenpasje heeft, nog steeds in Managua en kende zij er tot op heden evenmin problemen (CGVS, p. 15). Uit niets blijkt dan ook dat uit het loutere feit dat u geen militantenpasje bezit tot gevolg heeft dat u onder de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten staat. Ook uit het gegeven dat u verhuisde uit vanuit de gemeente Nindiri omwille van de confrontaties die er plaatsvonden (CGVS, p. 10, 13) kan niet besloten worden dat u onder de negatieve aandacht van de autoriteiten stond. U gaf immers te kennen dat u persoonlijk nooit problemen vond omwille van deze confrontaties (CGVS, p. 13).”

Inzake haar familie wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“In zoverre u verwijst naar uw neef G. A. R. G. die gearresteerd en gemarteld werd omwille van zijn deelname aan betogingen (CGVS, p. 11, 15, 16), dient vooreerst opgemerkt te worden dat er in uw dossier geen informatie aanwezig is die zijn arrestatie aantoonde of die jullie familieband ondersteunt. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt overigens dat u in het kader hiervan tot op heden geen problemen gekend heeft. U heeft overigens, gezien G. familie is langs uw vaders kant, geen goede band met G. U verklaarde bovendien dat tot op heden niemand anders van uw familie in dit verband ooit wel problemen gekend.”

Ook omwille van uw familieband met uw oom, die volgens uw verklaringen door het regime verplicht werd om deel te nemen aan protesten, had u in het verleden nooit problemen (CGVS, p. 16). Tot slot, dat u niet onder de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten stond, blijkt evenzeer uit de vaststelling dat u op legale wijze per vliegtuig Nicaragua verlaten heeft (verklaring DVZ d.d. 30 september 2019, punt 31)."

Inzake het vertrek uit Nicaragua en het verblijf in het buitenland wordt het volgende overwogen:

"Tot slot, dat u niet onder de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten stond, blijkt evenzeer uit de vaststelling dat u op legale wijze per vliegtuig Nicaragua verlaten heeft (verklaring DVZ d.d. 30 september 2019, punt 31).

Het gegeven dat u intussen een hele tijd weg bent uit Nicaragua (CGVS, p. 12) doet hieraan geen afbreuk. U werpt op dat dergelijke gevallen geregistreerd worden en dat men dan zou afleiden dat u gevlucht bent en tegen de overheid bent (CGVS, p. 12). Gepolst naar de reden waarom u denkt dat dit voor u specifiek het geval zou zijn, stelt u slechts dat dit is hoe zij handelen, dat u er al meer dan een jaar weg bent en verwijst u naar de twee eerdere controles die men deed (CGVS, p. 16). Hiermee toont u geenszins in concreto aan dat u bij terugkeer problemen zal kennen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat een louter (langdurig) verblijf in het buitenland of een louter verzoek om internationale bescherming in het buitenland in Nicaragua niet strafbaar of problematisch is. Bij terugkeer kunnen Nicaraguanen wel onderworpen worden aan een al dan niet grondige ondervraging, waarbij onder meer de motieven van hun verblijf in het buitenland onderzocht worden en waarbij er ook geverifieerd wordt of de terugkerende Nicaraguaan niet betrokken is in een lopende juridische procedure. Problemen stellen zich hierbij echter volgens verschillende geraadpleegde bronnen enkel voor personen met een welbepaald politiek profiel (en ook voor personen die in de Verenigde Staten in de gevangenis hebben gezeten). U heeft echter, zoals hierboven reeds uitvoerig geargumenteed werd, niet aannemelijk gemaakt dat u een dergelijk problematisch politiek profiel zou hebben. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Nicaraguaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Nicaragua vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing."

Uit verzoeksters verklaringen blijkt inderdaad dat zij geen politieke activiteiten deed, niet bij een politieke partij of beweging was betrokken, niet deelnam aan manifestaties, nooit iets gedaan heeft waardoor men zou kunnen denken dat ze bij de oppositie is en nooit haar mening kenbaar maakte dat ze niet akkoord gaat met de praktijken van de overheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Verzoekster is bevreesd omdat bij twee controles werd vastgesteld dat ze geen militantenpasje had, waarmee men kan aantonen lid te zijn van de regeringspartij (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11, 13, 16). In de bestreden beslissing wordt terecht overwogen dat ze bij die twee controles geen bezwarende activiteiten uitvoerde: ze bracht haar zus naar het ziekenhuis en ze nam de bus om boodschappen te doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10 en 11). Bovendien kende verzoekster geen problemen met de autoriteiten, hoewel ze nog een jaar in Nicaragua verbleef nadat de laatste maal werd vastgesteld dat ze geen militantenpasje had (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Verzoeksters nicht, die nog steeds in Managua woont en evenmin een militantenpasje heeft, kent tot op heden evenmin problemen (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). De verhuis van verzoekster uit Nindiri brengt ook niet mee dat ze onder de negatieve aandacht van de autoriteiten stond, persoonlijk ondervond ze nooit problemen van deze confrontaties (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13).

In het verzoekschrift brengt verzoekster hiertegen in dat ze wel degelijk verdacht wordt door de autoriteiten omdat ze is verhuisd uit Nindiri, omdat ze intussen in het buitenland verblijft, dat ze familieleden heeft die als tegenstanders van de autoriteiten worden beschouwd, dat ze haar mening geuit heeft, dat haar nicht Marta politiek actief is, dat haar nicht Marta in contact is met neef Giovanni en dit voor verzoekster het risico verhoogt dat ze als "gepolitiseerd" wordt beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld blijkt uit verzoeksters verklaringen niet dat zij politiek actief is, blijkt dat ze haar mening nooit kenbaar maakte, dat zij geen problemen ondervond naar aanleiding van haar verhuis uit Nindiri naar Managua en verklaarde zij niet dat haar nicht Marta politiek actief is. Inzake haar neef verklaarde ze dat ze geen contact heeft met hem maar haar nicht Marta wel (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15) en dat geen andere personen van de familie problemen hebben gekend omwille van hem (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Verzoekster verklaarde dat ze geen problemen heeft gekend omwille van de problemen van haar oom (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Inzake haar vertrek uit het buitenland bevestigt verzoekster haar verklaringen en gaat ze niet in op wat de verwerende partij hierover stelt.

De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Nicaraguaan die terugkeert naar Nicaragua louter omwille van zijn verblijf in het buitenland of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, het risico loopt te worden blootgesteld aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Noch de Belgische autoriteiten noch internationale organisaties zoals de IOM verstrekken aan de Nicaraguaanse autoriteiten informatie over enig verzoek om internationale bescherming in België. Evenmin blijkt dat een louter verzoek om internationale bescherming in het buitenland of een louter (langdurig) verblijf in het buitenland in Nicaragua strafbaar of problematisch is.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij een terugkeer mogelijk zal worden gescreend en al dan niet grondig ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop zij Nicaragua heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert. Daarbij kan ook worden geverifieerd of de terugkerende Nicaraguaan niet betrokken is in een lopende juridische procedure. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Nicaragua mogelijk worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in verzoeksters hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Problemen stellen zich hierbij volgens verschillende geraadpleegde bronnen enkel voor personen met een welbepaald politiek profiel (en ook voor personen die in de Verenigde Staten in de gevangenis hebben gezeten). Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet *a priori* worden aangenomen dat iedere Nicaraguaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Nicaragua enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Nicaragua te beurt kan vallen, hangt dan ook af van zijn individuele omstandigheden. Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten of de paramilitairen stond. Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij door hen bij terugkeer geïdendeerd of vervolgd zou worden.

De Raad sluit zich daarnaast ook aan bij wat de verwerende partij hierover stelt, namelijk dat verzoekster enkel denkt dat ze omwille van haar vertrek geregistreerd zal worden en men daaruit zal afleiden dat ze tegen de overheid is, maar hiermee niet concreet aantoont dat dit specifiek voor haar het geval zou zijn en hiermee alleszins niet *in concreto* aantoont dat ze in geval van terugkeer, problemen zal hebben.

Verzoekster betwist op geen enkele wijze dat zij legaal met het vliegtuig Nicaragua verlaten heeft, wat opnieuw doet vaststellen dat ze niet onder de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten stond.

De Raad merkt ook nog op dat een loutere verwijzing naar een familielid dat opposant zou zijn, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoekster brengt geen concrete aanwijzingen bij waaruit blijkt dat zij, louter omwille van een familieband, zou worden vervolgd of geïdendeerd door de Nicaraguaanse overheden. Verzoekster maakt dus niet *in concreto* aannemelijk dat zij in het vizier loopt van de autoriteiten. Verzoekster beperkt zich tot het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor haar leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.4.4. Vervolgens stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal ook vast dat verzoekster een vrees voor haar ex-echtgenoot, die ook tot het regime behoort, niet aannemelijk maakt.

In dit verband motiveert de bestreden beslissing:

“De geloofwaardigheid van de door u beweerde bedreigingen door uw ex-echtgenoot worden immers ten eerste op de helling gezet door het feit dat u sinds u deze bedreigingen kreeg nog geruime tijd in Nicaragua verbleef. Hoewel u reeds in februari 2017 en in maart 2017 tweemaal door uw ex-echtgenoot met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 17) bleef u niettemin nog tot 28 juli 2019 in Nicaragua wonen. Nochtans bekam u in september 2017 een paspoort met als doel familieleden in Costa Rica te bezoeken (CGVS, p. 8). U vertrok evenwel niet naar Costa Rica omdat u aan het werk was (CGVS, p. 8). Indien u daadwerkelijk voor uw leven vreesde omwille van uw ex-echtgenoot is het merkwaardig dat u Nicaragua niet eerder verliet toen u daar de kans toe had. Dat u nog geruime tijd, met name tot juni 2018, in het huis bleef wonen waar u samen met uw echtgenoot gewoond had en waar hij u gemakkelijk zou kunnen vinden, zet evenzeer de geloofwaardigheid van door u beweerde problemen met uw ex-echtgenoot op de helling. Dat u nadien nog tot 28 juli 2019, i.e. twee en een half jaar nadat uw ex-man u voor het eerst met de dood bedreigd had en zestien maanden nadat uw ex-echtgenoot u in april 2018 een laatste keer op zijn dreigementen gewezen had, in Nicaragua verbleef zonder dat u nog iets van uw ex-echtgenoot vernam of problemen kende in dit verband (CGVS, p. 3 en 17), wijst er bovendien op dat de door u geopperde vrees voor uw ex-echtgenoot allerm minst aannemelijk is. Hierop gewezen en gepeild naar de redenen waarom u denkt dat u bij terugkeer wel problemen met hem zal hebben, geeft u aan dat u lange tijd afwezig was en dat hij u bij terugkeer iets zou kunnen aandoen omdat hij zoveel macht heeft (CGVS, p. 18). Een dergelijk algemene en hypothetische uitleg kan, gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins overtuigen.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uw bewering dat uw echtgenoot, gesteund door de regeringspartij, er alles aan gedaan heeft om het hoederecht te verkrijgen, onder andere door foute informatie te verschaffen (CGVS, p. 7 en 8), in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig is om weerhouden te worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijft u vaag over wat uw ex-gedaan heeft om de inhoud van de psychologische verslagen, waarop de rechterlijke beslissing werd gebaseerd, te beïnvloeden (CGVS, p. 7 en 8), én, ofschoon u de mogelijkheid had om deze beslissing aan te klagen en u de hulp van verschillende advocaten ter beschikking had, diende u uiteindelijk geen beroep in tegen de bewuste uitspraak van de rechter (CGVS, p. 9 en 10).”

Inzake de bedreigingen door haar ex-echtgenoot en dat het merkwaardig zou zijn dat ze daarom Nicaragua niet eerder verliet, stelt verzoekster dat het geweld tegen vrouwen wijdverspreid is in Nicaragua (zie stuk 8 bij het verzoekschrift), dat verzoekster niet uit Nindiri kon vertrekken omdat er barricades waren (zie stuk 9 bij het verzoekschrift) en dat verzoekster vlak bij haar moeder woonde die haar steun bood en een oplossing in geval van problemen met haar ex-man. Verzoekster stelt tevens dat haar niet werd gevraagd waarom ze in Nindiri bleef tot juni 2018 terwijl ze zich bedreigd voelde, dit vormt een tekortkoming op de onderzoeksplicht die op de verwerende partij rust, op grond van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster stelt dat haar niet de gelegenheid werd geboden om tegenstrijdigheden, incoherenties of omissies uit te leggen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet ontkent dat zij, na de bedreigingen door haar (ex) echtgenoot in februari en maart 2017, nog tot eind juli 2019 in Nicaragua bleef wonen en dat zij, buiten een herinnering van hem in april 2018 aan zijn voorheen geuite bedreigingen, geen problemen meer kende met hem (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoekster ontkent evenmin dat zij in september 2017 een paspoort verkreeg met het oog op familiebezoek in Costa Rica en een visum voor Costa Rica voor juli 2018, maar uiteindelijk niet is kunnen gaan omdat ze aan het werk was (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8 en 9) of omdat de grenzen gesloten waren, toen de grenzen terug open waren, was ze bang omdat de grenzen nog steeds bewaakt werden door paramilitairen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Van iemand die werkelijk bang is van geuite doodsb bedreigingen, kan worden verwacht dat ze de kans grijpt om te vertrekken en mogelijk vroeger een visum aanvraagt, of dat ze de kans om te vertrekken niet laat schieten louter en alleen omdat ze aan het werk is of omdat de grenzen een tijd gesloten waren en daarna nog steeds bewaakt werden. Waar verzoekster aanvoert dat ze in het (voorheen gemeenschappelijke) huis in Nindiri bleef wonen omdat ze in geval van nood naar haar moeder kon, wordt opgemerkt dat dit de vrees van verzoekster relativeert. Was ze werkelijk bevreesd voor haar echtgenoot, dan zou ze hem de kans niet geven om haar aan te treffen in het huis waar ze vroeger met hem woonde. De omstandigheid dat haar moeder twee huizen verder woont, neemt niet weg dat haar ex-echtgenoot haar zou kunnen vinden zonder dat verzoekster dan de mogelijkheid zou hebben om naar haar moeder te vluchten. Verzoekster stelt dat ze Nindiri niet vroeger kon ontvluchten omdat het gebarricadeerd was en dat daarover werd geschreven in de pers. In dit verband merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze Nindiri heeft verlaten in de periode dat het gebarricadeerd was: *“Ik weet nog goed toen ik uit Indiri vertrok, er was helemaal niets. De steden waren*

helemaal stilgelegd, geblokkeerd. Ik vertrok dan maar te voet. Tot een man me een rit aanbood om naar Managua te gaan." (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). Hieruit blijkt dat de barricades verzoekster niet hebben verhinderd om te vertrekken, in tegenstelling tot wat ze in het verzoekschrift beweert. Het persartikel dat verzoekster in dit verband voorlegt, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

In zoverre verzoekster hekelt dat de *protection officer* haar op geen enkel ogenblik de kans heeft gegeven om uit te leggen waarom zij nog tot juni 2018 in het huis in Nindiri bleef terwijl ze zich bedreigd voelde of om deze incoherentie te verklaren en hierbij verwijst naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt wat volgt: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven*". In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid of incoherentie en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster in het verzoekschrift geheel nalaat te verduidelijken hoe of wat zij rond deze "*ogenschijnlijke tegenstrijdigheid*" wilde ophelderen en zij er derhalve niet in slaagt om de vastgestelde onduidelijkheden en inconsistenties te herstellen. Zoals reeds gesteld heeft verzoekster verklaard dat zij Nindiri heeft verlaten in de periode dat het gebarricadeerd was.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat de bewering dat verzoeksters echtgenoot, gesteund door de regeringspartij, er alles aan gedaan heeft om het hoederecht over hun kinderen te verkrijgen en daarbij onder andere foute informatie verschaft heeft, onvoldoende zwaarwichtig is om te spreken over een daad van vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich ook inzake de vrees voor haar ex-echtgenoot beperkt tot het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor haar leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te onkrachten.

2.3.4.5. Waar verzoekster onder verwijzing naar informatie van de Immigration and Refugee board of Canada van 3 augustus 2010 uiteenzet dat zij als vrouw meer risico loopt op familiaal geweld en dat het indienen van een klacht moeilijk is, wordt er vooreerst op gewezen dat deze informatie gedateerd is en vervolgens dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij klacht heeft kunnen indienen bij de politie nadat haar echtgenoot haar bedreigde in februari en maart 2017 (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Ze voegde hier aan toe dat de politie haar de eerste keer zei dat de wet zegt dat het geen bedreiging is tot ze schieten en de tweede keer dat ze naar een psycholoog gestuurd werd om te zien of er al dan niet sprake was van geweld (*ibidem*). Hieruit blijkt dus dat er zeker de tweede keer wel gevolg werd gegeven aan haar klacht en alleszins dat verzoekster twee maal klacht heeft kunnen indienen.

Verzoekster verwijst ook naar twee persartikels van maart 2018 en april 2017 over geweld tegen vrouwen. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond.

De Raad merkt op dat uit verzoeksters verklaringen echter is gebleken dat zij niet in het vizier van de autoriteiten stond omwille van haar politieke overtuiging of omwille van haar vrouw zijn.

Inzake de echtscheiding werd verzoekster twee maal bedreigd door haar (ex) echtgenoot en heeft zij klacht kunnen indienen. In dit verband toont verzoekster ook niet aan dat zij effectief het slachtoffer is geworden van familiaal geweld of dat zij omwille van haar vrouw-zijn geen klacht kon indienen.

Uit verzoeksters persoonlijke verklaringen blijkt dus niet dat zij in het bijzonder als vrouw daadwerkelijk geviséerd werd door de overheid of daardoor geen klacht kon indienen.

Verzoeksters verwijzingen hebben bijgevolg geen betrekking op haarzelf en tonen niet aan dat zij concreet als vrouw gevisieerd werd of het slachtoffer is geweest van een aanhoudende persoonlijke en doelgerichte vervolging.

Verzoekster slaagt er dus niet in om op concrete wijze een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken omwille van haar vrouw zijn.

2.3.4.6. Verzoekster wijst op haar kwetsbaar profiel omwille van haar psychologische toestand. Verzoekster stelt dat niet voldoende werd gedaan om hiermee rekening te houden, het feit dat zij werd gehoord door een protection officer met expertise in het horen van kwetsbare personen volstaat niet, nu een hardvochtige analyse werd gemaakt van verzoeksters vrees voor de autoriteiten en inzake de problemen met haar ex-echtgenoot.

De Raad merkt vooreerst op dat rekening houden met de kwetsbaarheid van een persoon niet automatisch met zich meebrengt dat deze persoon getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekster heeft aan het CGVS een attest voorgelegd van een gecertificeerde kunst-therapeute van 19 juni 2020 waarin gesteld wordt dat verzoekster getraumatiseerd is en dat het spreken over dit trauma een traumatische dissociatie kan veroorzaken en geheugenproblemen op het ogenblik waarop ze hierover ondervraagd wordt. Zoals verzoekster zelf aangeeft werd zij op 23 juni 2020 bij het CGVS gehoord door een protection officer met expertise in het horen van kwetsbare personen. Uit de notities van het gehoorverslag blijkt dat het gehoor van verzoekster op een normale wijze is verlopen, dat zij extra pauzes kreeg en dat zij op het einde van het gehoor geen opmerkingen had. Uit deze notities blijkt evenmin dat verzoekster tijdens het gehoor geheugenproblemen had of moeite had om op bepaalde zaken te antwoorden. Verzoekster toont niet aan in welk opzicht onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar aangehaalde kwetsbaarheid en in welk opzicht haar vermeld trauma haar zou hebben verhinderd om coherente verklaringen af te leggen.

2.3.4.7. De overige door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

“De documenten die u voorlegt slagen er niet in om voorgaande conclusies te wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte tonen immers slechts uw nationaliteit en identiteit aan, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Ook aan de identiteit van uw dochters en het feit dat u getrouwd en gescheiden bent wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Evenmin wordt betwist dat de rechtbank het hoederecht over uw kinderen heeft toegewezen aan uw ex. Deze documenten zijn evenwel niet van die aard dat ze de hierboven gedane vaststellingen, waaruit geconcludeerd werd dat er, door toedoen van uw ex-man, in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, kunnen ombuigen. Het busticket om naar Costa Rica te reizen met als verkoopdatum 9 juli 2018 ondersteunt slechts uw verklaringen dat u eerder uw land van herkomst wilde verlaten, maar werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.” Deze motieven worden beaamd en overgenomen.

De documenten die verzoekster bij het verzoekschrift voegt, doen evenmin afbreuk aan het bovenstaande.

2.3.4.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

Verzoekster wijst in het verzoekschrift op de COVID-19 crisis, dat er daardoor voor haar een reëel risico ontstaat op ernstige schade en verwijst naar stuk 4 bij het verzoekschrift. De Raad merkt op dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt.

2.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviseerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.”

Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken.

2.3.5.3. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord door een protection officer die gespecialiseerd is in het ondervragen van kwetsbare personen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET